

*Chráněná země funguje lépe než
obec vystavená poryvům dějin.*

Autor: Guillaume Faye

Z francouzštiny přeložil Greg Johnson

Z řad francouzských republikánů se line kakofonie; nikdo se nedokáže shodnout na řešení této brutální migrační invaze. Někteří tíhnou k pozicím blízkým Front National, jiní naopak ke „štědré“ laxnosti socialistů. Sarkozy mezitím v rozhovoru pro Le Figaro z 10. září přispěchal se směšnou syntézou, která jen dokazuje, že není státníkem. Sarkozyho dětinské návrhy:

1. Odmítnout kvóty „běženců“, vnucené ubohému prezidentovi Hollandovi kancléřkou Merkelovou a Claudem Junckerem, „znamení“ navyšování“ (přesně tak). Místo nich nastavit „novou evropskou migrační politiku.“ To je však nemožné: Evropané by se na ní nikdy nedokázali shodnout. Mezi maďarskou vládou, která chce bránit svou etnickou identitu a Němci, toužícími po levné pracovní síle a národní sebevraždě, není žádný evropský konsenzus možný. Zůstává tedy na Francii – a Nizozemsku, Velké Británii, Dánsku, Itálii atd., – aby znovu našly politickou vůli a suverenitu, vytvořily migrační strategii **a třeba i vyvolaly krizi v EU, která může celé věci jedině prospět.**

2. Neměnit stávající vstřícnost k politickým uprchlíkům „ve jménu naší humanistické tradice.“ Provizorně poskytnout „válečným uprchlíkům“ „přechodný pobyt“ a po skončení války je poslat domů. To je absurdní a utopické z několika důvodů: V první řadě v podstatě **nelze odlišit skutečné politické uprchlíky od ekonomických přistěhovalců**; a tito „váleční uprchlíci“ – většina žadatelů o azyl – jsou podvodníci. Jak tedy můžeme donutit tyto „válečné uprchlíky“ k návratu domů, když je už dnes máme problém vůbec identifikovat?

3. „Vytvořit detenční centra v zemích, sousedících se Schengenským prostorem, kde se budou vyřizovat žádosti politických a válečných uprchlíků a zamítat případy migrantů ekonomických.“ Naprostá imbecilita: žádná země (Turecko či státy Maghrebu) zřízení podobných zařízení nepřipustí. Navíc – proč s „ekonomickou imigrací“ Sarkozy něco neudělal během svého prezidentství?

4. „Francie by se měla chopit iniciativy a uspořádat konferenci, na níž by země EU a naši středomořští sousedé dospěli k mnohostranné dohodě ohledně problematiky imigrace.“ Další

„konference“! Další řeči místo činů! Pozveme k setkání s evropskými vládami – které se neshodnou ani mezi sebou – třeba i neexistující libyjskou a syrskou vládu? A proč ne taky Ibrahíma al-Bagdádího, řeznického „chalífu“ Islámského státu? Už jako prezident se Sarkozy pokusil vytvořit „Středomořskou unii“ a tyto pokusy zcela selhaly.

5. A nakonec úžasná myšlenka nového projednání Schengenského prostoru volného pohybu, „který přestal fungovat.“ Po uzavření „Schengenské dohody II“, o něco restriktivnější, obnovit hraniční kontroly. Kromě nemožnosti dosažení takové dohody – především kvůli dogmatismu Merkelové a její vlády – naléhavost situace jednoduše volá po jednostranném odstoupení od Schengenské dohody o volném pohybu osob a obnovení hlídané státní hranice. **Schengen je třeba nadobro opustit.**

Žádný ze Sarkozyho směšných návrhů nebude fungovat. Jsou jako nelepivá náplast. A přesto si malý demagog troufne prohlásit: „Nikdy v evropských dějinách jsme nečelili takovému migračnímu tlaku.“ O to pádnější důvod přijít se skutečným, tedy drastickým, řešením – ne jen politickými slogany a malicherným politikařením ideologických rivalů uvnitř blázince dříve zvaného Svaz pro lidové hnutí, dnes Republikáni.

Skutečně účinná opatření

„Uprchlíká krize“ teprve začala. Jaká jsou akutní a dlouhodobá řešení? Nelze je aplikovat v rámci EU, kde lze dospět nanejvýš k mizerným dohodám a jejíž společné hranice Schengenského prostoru – teoreticky bráněné směšným „Frontexem“ – připomínají cedník. Podívejme se na řešení, nabízející se Francii samotné.

1. Jednostranné pozastavení platnosti Schengenské dohody a obnovení hraničních kontrol, a to i pro občany členských zemí EU. To znamená už na kontrolním stanovišti (stanice, silniční hraniční přechod) odmítnout každého „uprchlíka“ bez platného pasu a víza. Ze začátku si to vyžádá i nasazení robustní síly proti invazní záplavě.

2. Likvidace pašeráckých plavidel na severoafrickém pobřeží, především v Libyi, cílenými nálety – pokud budou lodě prázdné. Bez člunů nebudou pašeráci (kteří platí daně ISIS) schopní dále přepravovat svůj lidský náklad. Nedělejme si starosti s OSN: napřed čin, až pak vysvětlování.

3. Zadržování člunů a lodí přepravujících lidi už na moři francouzským námořnictvem. Tyto plavidla budou odtaženy nebo donuceny vrátit se tam, odkud vypluly. Pasažéři pak budou vysazeni zpět na africkém pobřeží.

Musíme si uvědomit, že tyto první tři kroky rychle odradí případné imigranty a umenší příliv. A teď k paletě opatření, která zastaví proud příchozích ještě účinněji: ani halíř navíc pomoci imigrantům, kteří tak ztratí důvod přijít.

4. Okamžité zastavení veškeré pomoci ilegálním imigrantům a žadatelům a azyl: kapesné, ubytování, zdravotní péče zdarma, školy pro děti atd. Stejně tak nemají nárok na zřizování

bankovních účtů. **Jsme svědky naprosto skandálního stavu, kdy si ilegálové žijí lépe bez práce (nebo z práce načerno) než francouzští důchodci či nezaměstnaní.** Samo sebou musí být také zastaveny všechny příspěvky (další zvrácenost) organizacím pomáhajícím ilegálům či „běžencům.“

Nejúčinnější taktikou proti imigraci, zejména té ilegální, je zastavit pobídky, které sem imigranty táhnou: odříznout přívod vzduchu do pumpy, ukončit rozdělování pomoci a skoncovat s parazitismem. Fyzické vyhoštění ilegálních imigrantů a neúspěšných žadatelů o azyl je spojeno s mnohými překážkami praktického rázu – proto se musíme zabývat příčinami, nikoliv následky. Okamžité zastavení pomoci skoncuje se žádostmi o azyl. **Ty, kteří už nechtějí přijít, není třeba vyhostovat či deportovat. Bez dávek a pomoci ostatně raději odejde i většina z těch, kteří tu už jsou.** Dvě výhody: přímá úspora přinejmenším více než tří miliard ročně a snížení množství imigrantů.

Běženci a žadatelé o azyl stojí – navzdory lžím vládních představitelů – podle Účetního dvora ročně 13724 euro na hlavu. Nejnovější vlna nájezdníků dává s 69 tisíci už registrovaných dohromady 100 000 za rok! Černá díra na peníze. Jen pouhé procento z odmítnutých žadatelů opustí zemi. Čtyři pětiny žádostí jsou podvodné. Jen zdravotnické výdaje u této skupiny dosáhly 600 milionů eur ročně. **Neúnosné.**

Pokračujme tedy ve výčtu nezbytných opatření.

5. Drastické omezení azylu. Současná situace se stala neúnosnou a groteskní. Nejvhodnější se jeví vyhlásit, že lidé, kteří vstoupí do země ilegálně a založí si složku žádosti o azyl (díky čemuž je podle práva nelze během trvání procedury vyhostit), nemají jakýkoliv nárok na kapesné či jinou pomoc (viz výše); **každá fyzická či právnická osoba pomáhající ilegálům musí být přísně potrestána.** Samotné vyhlášení těchto opatření odradí 100% podvodníků a lidí s neplatným nárokem, což je drtivá většina z celého počtu.

Navíc by se právo na azyl vztahovalo jen na oběti prokazatelné perzekuce (jako **východní křesťany**) – a nikoliv „uprchlíky“ z celého světa. Před vydáním víza a vstupního povolení do Francie by museli tito lidé podat žádosti už ve své domovské zemi. Proud žádostí by v mžiku vyschnul. **Japonsko nedostává v podstatě žádné žádosti o azyl. Zeptali jsme se proč?**

6. Odlišný sociální a ekonomický režim pro legální imigranty, tedy: bez přístupu k francouzskému sociálním systémům, pojištění, přídavkům na děti, podpory v nezaměstnanosti, vzdělání zdarma, zdravotního pojištění, příspěvků na důchodové zabezpečení atd. Cizinci ze zemí mimo EU si sami financují své sociální zabezpečení a pojištění, zdravotní či školní poplatky atd. **Mají pouze své mzdy, jako tomu je v japonském systému.**

7. Omezení pracovních povolení, povolení k pobytu i víz, tedy:

a) Bez důkazu o uzavření pracovní smlouvy před vstupem na francouzské území nebude možné imigrantovi vydat povolení. Zahraniční studenti nebudou po dostudování moci na

francouzské půdě zůstat bez pracovní smlouvy ani nebudou mít nárok na jakoukoliv finanční pomoc (americký systém). Imigranti budou smět pobývat v zemi jen dočasně a pod podmínkou, že budou zaměstnaní.

b) Povolení k pobytu budou vydávána na rok a následně obnovována. V případě ztráty zaměstnání nejsou k dispozici žádné sociální dávky – a pokud si cizinec do tří měsíců nenajde zaměstnání, je vyhoštěn.

c) Zrušení statutu „vyslaných pracovníků“ ze zemí EU, kteří podléhají režimu svých domovských zemí.

d) Každý podnik zaměstnávající ilegály bude potrestán automatickou pokutou ve výši desetin ročního obrátu

e) Často zneužívaná turistická víza budou pro občany všech zemí mimo EU vydávána jen na základě doložení prostředků v domovské zemi.

8. Konec politiky sjednocování rodin. Toto katastrofické opatření, Giscardovo a Chiracovo dílo – které mimochodem de Gaulle i Pompidou kategoricky odmítali – otevřelo dveře invazi a všem možným podvodům. Žádný cizinec, který smí ve Francii pracovat či cokoliv jiného, si nesmí přivést své milované. Toto opatření by nepochybně bylo v rozporu s evropskými nadnárodními směrnici. Nevadí: musíme porušit pravidla, abychom vyvolali krizi a popohnali běh událostí (viz níže).

9. Konec nabývání občanství narozením na území Francie (*ius soli*). Tato politika, díky níž se každé dítě narozené na francouzské půdě stává plnoprávným Francouzem, není jen právní absurditou, ale také pobídkou pro migraci těhotných žen, které se po narození francouzského potomka stávají nevyhostitelnými. Je to skutečná past. Proti *ius soli*, čili automatickému nabývání občanství narozením v dané zemi, se stavěl už otec athénské demokracie Periklés, podle něhož se Athénanem stával jedině člověk narozený athénskému otci i matce. Sarkozy v jednom ze svých mnoha nepravdivých prohlášení řekl, že *ius soli* je nedílnou součástí „francouzské identity“! Naši identitou zřejmě je nechat se nahradit ve své vlastní zemi. Proto je třeba podniknout dva kroky: Zaprvé má být francouzské občanství automaticky a okamžitě udělováno dětem dvou rodičů francouzské národnosti; na druhé straně sňatek s francouzským státním příslušníkem už nesmí zakládat právo na nabytí občanství. Toto opatření je zásadní při potírání epidemie fingovaných sňatků.

10. Výrazné omezení naturalizace. Po celá desetiletí už Francie – bez ohledu na to, zda byla u moci levice či pravice – naturalizuje každoročně 200 000 lidí. **Pokud ale může být Francouzem kdokoli, ztrácí samotná kategorie význam.** Být Francouzem (či „Evropanem“ jiné národnosti) tak přestává být záležitostí příslušnosti nebo rozumové volby, ale čistého kalkulu, materiálního či jiného. **Navíc se většina naturalizovaných „papírových Francouzů“ ani necítí být Francouzi v etno-kulturní smyslu.**

a) Naturalizovanými Francouzi se mohou stát jedině ti žadatelé, kteří mluví plynně francouzsky, nikdy neměli problémy se zákonem a posledních alespoň deset let stabilně pracovali.

b) Je nezbytné připojit dodatek k trestnímu režimu pro cizince a naturalizované občany: obnovení a posílení „dvojího potrestání“ nezvratným vyhoštěním každého odsouzeného

cizince po uplynutí jeho trestu; a okamžité odejmutí občanství naturalizovanému občanu usvědčeného ze zločinu nebo pokusu o něj.

Jsou tyto kroky nemorální a nelegitimní?

Ano, podle standardů osmašedesátnické (marxistické) Vulgaty, která však v současné situaci pozbyla významu. K podobnému závěru dospějeme i při aplikaci kritérií absolutistického křesťanského humanitářství, tedy současné vatikánské doktríny, **s níž však rozhodně nesouhlasí všichni křesťané**. Jedná se však o významný problém – morální argumenty bychom neměli odbýt mávnutím ruky, ale přizpůsobit si je. Tato opatření totiž nejsou „nemorální“ z filozofického hlediska, **jde totiž o návrat ke zdravému rozumu, praktické morálce, které mají mnohem větší hodnotu než abstraktní pokrytecká morálka**.

Jak vysvětlil Carl Schmitt, během „výjimečného stavu“ (a jedině tehdy), připadá státu politické jednání *par excellence* – za účelem znovu nabytí své suverenity porušit smlouvy či zákony, které jej svazují při vykonávání zásadních rozhodnutí. **Prvotním morálním závazkem musí být ochrana vlastního národa – a nikoliv formalistická poslušnost „principům“**. Schmitt se zde připojuje k Aristotelovi, který vymezil soukromou a veřejnou, politickou morálku, k nimž je třeba přistupovat odlišně. Podobně ve své *Politice* Aristotelés, který věří v rovnost, nikoliv však v rovnostářství, rozdělil status cizinců od statusu příslušníků obce. Cizinci nepožívají stejných práv jako občané, a pokud se jim to nelíbí – mohou odejít domů.

Pohostinnost se může týkat jedině titěrné menšiny, na bázi jednotlivých případů – a i to nezřídka jen dočasně. Přijímání celých cizích populací vede jedině k nezvladatelným konfliktům. **Etnické a národní sobectví je morální, jelikož přispívá k řádnému uspořádání a klidu, a proto je legitimní**.

Byla by navržena opatření alespoň efektivní?

Kdyby byla tato opatření přijata, nemusela by vlastně ani být uplatňována 100%, aby se projevil jejich efekt. Odříznutím příčin by došlo ke znatelnému zpomalení migrační invaze. Rada v zemi usazených imigrantů by odešla („re-emigrace“) Stala by Francie „obleženou pevností“? Ano – no a co? **Chráněná země funguje lépe než obec vystavená poryvům dějin**. Na rozdíl od zjednodušujících zastánců „humanistické“ Vulgaty a liberálních ekonomů (dokonce i těch pravicových jako Nicolas Baverez či Alain Madelin), je v konečném důsledku země, chránící se před dopady migračních invazí, pro soutěžení v globalizované ekonomice mnohem lépe vybavena. **Homogenita, nikoliv nezvládnutá rozmanitost, je skutečnou silou**. Systém zamčených dveří a chráněné hranice vítězí nad chaosem odemčených dveří a hranice coby pouhé čáry na mapě. Navíc lze v internetové éře provádět interakci i bez fyzické přítomnosti.

Tato „migrační krize“ může vést až k částečnému kolapsu EU a konci Schengenské zóny volného pohybu osob. To spolu se zranitelností uměle podpíraného eura přispěje ke kompletnímu přehodnocení konceptu neschopné a pomýlené Evropské

**unie. Porušit pravidla EU se jeví být nejjednodušší cestou k vyprovokování -
spásného - konfliktu a vybudování nové Evropy. Skutečné Evropy.**

Úvaha Guillaumea Fayeho "Invasion migratoire 3. Pour un remède de cheval" vyšla na blogu autora. Český překlad pochází z anglického překladu Gega Johnsona "The Migratory Invasion, Part 3: Strong Medicine", publikovaného na stránkách Counter-Current Publishing.